

ЙОРДАН ХАДЖИЕВ
ПОИСКАЙ ЧАША ВОДА

chitanka.info

Не ща да се правя на светец пред тебе, от затвора излизам. А тази тука е жена ми. Вчера се женихме, сега я вода при старите да я видят. На пътя я срещнах: гледам млада, закръглена, а като ходи, се подрусва. Аз имам набито око — в затвора слепец не влиза. Всичко ще ти разкажа. Тя тази знае да мълчи и слуша. Има какво да научи от мене. Затова я харесах — хем лови око, хем мълчи. Втори път се женя. На първата майка ѝ беше телеграфна агенция, дъщерята — морзов апарат: ти-ти-ти... Направиха от мене боклукчийско тенеке: каквото им дойде — вътре! Патил съм от женски приказки, та зная цената на мълчаливите. Нека е деветдесет кила! Не са много — на двайсет и пет години вървят. На училище е ходила и паспорт има. Срещнах я онзи ден. Вървя по пътя, нямам лев, гладен съм, та ми чернее, и я питам:

— Ей, малката, къде има вода за пиене?

Този номер го знам от един дядо, лежеше с мене. „Кога си гладен, вода искай“ — разправяше.

Та стои тя и ме гледа.

— Няма ли къде да пия една вода, красавице? — викам.

Мълчи. Бре, на какво налетях!... Щях да замина, а тя взе, че се обади:

— Има у дома.

Не е няма, рекох и влязох. Изведнъж личи — наредена къща. Вървя по циментена пътека. В градината — лук, чесън, бакла. И чемшири. Срещат ме баща ѝ и майка ѝ. Ама хора! Питат как съм, откъде съм. Гражданинът доде мисли как да те изрита, селянинът ще сложи масата. Пихме с баща ѝ по едно вино, а като разбра човекът, че съм на пътя, покани ме да пренощувам. Подир туй ходихме с нея на кино. Ама мене до кино ли ми е? Филми съм гледал аз там, сецаш се къде, като нея не бях виждал! Потя се, почесвам се, че по средата на филма, като се престраших, улових я за ръката. Ти колко шавна — и тя толкоз. Бре, викам, излезе ми късметът!

На връщане туй-онуй — нищо. Покорно и кротко. У тях пак ни чакат, макар че се забавихме. Почтено, разбира се. Старият нагласил едно котле, а бабата — мръвка. Народ бе! Ти от затвора излизаш, той ти вика: гостенин си ми! Като почнахме едно ядене, пиене и приказки, ела гледай!... Аз пия, и старецът пие. Добър! Среднощ мина, тя взе да се прозява, а ние сме ги развързали. Както не бях пил, взе да ме хваща. Тъй и тъй, викам, аз заради жени си патя, от затвора излизам, отрова и

лъжа е жената, мръсна пасмина са, не ща да видя фуста, не ща да се закопавам!... Дядото клати глава — и той мислел като мене. От тия двете си патя, вика, и ми показва нея и майка ѝ. Наляхме още едно котле, цокнахме го и пак въртим приказката натам. Не си прав, вика по едно време, без жени не може! Не си попаднал, опарил си се, затова те е страх. Трябва да се ожениш пак... А?... Ей сега ще те оженя за нея, ще ти шета, ще те гледа, знае да пере и мете, деветдесет кила стана, няма на кого да я харижа!... Не, викам, аз съм се заклел, на въжето да ме качат, пак няма да се оженя, аз заради такваз лежах в затвора... Как тъй? — пита и ми подава котлето. И аз му разправих как ме насъска дъртата да посегна на един. Тя, тъщата, има три дъщери, и трите усойници: голямата разведена, аз водех средната, а малката ходеше с един, въртя се с него сума време, цял град ги научи, а накрая, когато да се женят, той я заряза, защото я хвана с други — негов приятел. Как да ти кажа, и тя го не щеше вече, държеше за онзи, другия, ама майка ѝ като взе да се вайка, вика мъжа си от небето да слезе и да го затрие — тяхната къща имала чест, достойнство, име... Скандали, плачове... Сети се за мене и ме улови: „Ти, вика, ще отмъстиш!“ Извъртам аз, мъча се да изклинча, а онази ми настъпва сянката. „Мъж ли си или жена, щом обуваш гащи, тръгни подире му!...“ Нямаше да се впримча, ама онуй, малкото, едно чернооко, навъртяно като вретено, обикаля ме, мотае се зад мене, хили се и току рече: „Не видите ли, че го е страх!“ Всичките на един ум, че и мойта, дето ляга с мене, и тя: „Набий го, смени му физиономията, да не се перчи из града за наша сметка!...“. И виното свърши работа. Една вечер съм в кръчмата, той влиза и се хили насреща ми. „Какво си зинал? — викам му. — Събирай си устата, че може да ти паднат зъбите!“ А той бил сръбнал — готов. „Аз, казва, когато поискам, ще легна с балдъза ти, тя мене сънува нощем, щото не съм баба!“ Ще легнеш, казвам, когато ме няма! А той: „Ще ида, казва, още тази вечер и песен ще ми попее! Само да не сбъркам вратата, че у вас жени много, мъже няма!“ Светнах го, та го завъртях. Обърна се, примига, пък аз му лиснах чашата в очите. Той ме удари с един стол и ме свали, замахна пак и щеше да ми счупи главата, ама аз преварих отдолу с ножа. И стана, каквато стана. Вързаха ме, дойде милиция. Да ти кажа, за всичко беше виновна тя. Като ме съдиха, не поменах за нея, няма как, майка на жената. А тя, подир цялата работа, нагласила мойта да иде при адвокат и да подаде за развод. Други я искали, по-хубави от

мене... Искаха я нея рибите, ами бях в затвора! На делото нейният адвокат каза, че съм бил престъпник. А пък онзи, дето го боднах, се оправя, мина му като на серсем. Но нали аз лежах! Сега, както ме гледаш, тъй ме пиши. Нищо не остана, всичко ми ограбиха ония жени, ами добре че старият се сетил да прибере мотоциклета.

Пием, приказваме, изреждам си аз патилата, а тази, гледам, заспала. Баща ѝ, човекът, се разплака: „Ти си, вика, жертва Аврамова, ти си невинен, за окайване си — и ме прегръща. — Тука, казва, ще спиш, ние сме хора прости, ама честни, при нас такива работи няма, аз съм кротък и мек, жената е серт, а дъщерята е заспала, но иначе знае да шета и готви, точно такава ти трябва. — И ми разправя как търсел да я жени, но не можел, защото станала деветдесет кила и била мълчалива, младите избягали в града, момите се оглеждали за женени... — Ама тебе ще те вземе, вика, питай я, да видиш, че ще те вземе“.

И у мене нещо напиря. Гледам я аз, облягам се назад, а тя успяла да отвори очи.

— Ще ме вземеш ли, както казва баща ти? — питам.

Мене гърлото ми съхне, щото разбирам какво правя, а тя се бави и не ще една дума да каже. Вече мислех, че ме не ще, а тя отвърна:

— Ще те взема, макар че си див!

Светна ми, добих отново настроение, а дядото като се зарадва, като скочи: бре шета, бре носи, дава заповеди, тука, казва, ще живеете, стаи много, селото хубаво, работа в стопанството има, пита ме за занаят, казвам, че съм оксигенист пети разряд, то пък имали работилница... Голяма дандания вдигнахме по петляно време, а на заранта се разписахме. Да ти кажа, като я целунах пред хората, пусна си боята. Огън стана, брате! Видях, че е като останалите момичета, даже по-умна, защото знае да мълчи. Ето — с този костюм бях. Той, горкият, изкара с мене три години, само че в куфарчето, и сега мирише на нещо запарено.

Та така, водя я при старите, ще целунем ръка, вземаме мотора и се връщаме. Председателят на стопанството беше в общината, като се разписахме, после го канихме на софрата, той каза: „Хващай, вика, оксигена, пара ще те удари тебе в челото“.

Късмет!... До онзи ден в затвора, а сега жена, къща, работа. Питам дядото има ли много вино, а той вика, че имало, но бабата не давала, щото краката му били слаби. Сега, казва, и двамата няма да

видим ни вино, ни ракия, защото сме били от един дол дренки...
Нейсе, от това не се умира.

Ей, жена, събуди се, при свекър те водя! Какво съм ти направил, че ме взе? Да те пита човек, не мож' му каза!... Мене в селото ме не щат, аз в поповата къща. Старецът се смее и вика, че нямало да бъде лесно, у тях жените командвали... Да му се не види! Три години седях насаден на пачи яйца, сега пътувам, приказвам, жена водя, може да се каже, че сме равенство!... Ако влезе милиционер, трябва да козирува... С тях съм като роднина! А пък, отдето дойдох, мястото остана празно!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.